

A másodfokú bíróság **2013. év március hó 19.** napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen folyamatban lévő büntető ügyben az **elsőfokú bíróság** 2012. június 25. napján kihirdetett ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott személyi igazolvány száma: ...

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült **6.880.-** (Hatezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendeli.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat testi sértés büntette [Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulata] miatt 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a P. Bíróság végzésével kiszabott 6 hónap börtönbüntetés végrehajtását.

Az ítélet ellen a vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítás eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, mely irányadó a másodfokú eljárás során is.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes.

A büntetéskiszabási körülmények annyiban szorulnak pontosításra, hogy további súlyosító körülmény a büntető eljárás hatálya alatti elkövetés.

A vádlottal szemben kiszabott büntetés inkább enyhének tekinthető, figyelemmel arra, hogy jelen ügyben elbírált cselekményét az ugyancsak testi épség elleni cselekmény miatt kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje, illetőleg több büntető eljárás hatálya alatt követte el. A vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában súlyosabb büntetés kiszabására nincs lehetőség.

Mindezekre tekintettel indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

A nyilvános ülésen a védő a fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Elsődlegesen - részletes indokolás nélkül - az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Másodlagos indítványa az ítélet megváltoztatására, a cselekmény gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségekénti minősítésére és a büntetés enyhítésére irányult.

A vádlott felszólalásában megismételte az eljárás során előadott védekezését, a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alaposággal és körültekintéssel folytatta le.

Az ítélet tábla aaptalannak találta a védő - indokolás nélkül előterjesztett - hatályon kívül helyezésre irányuló indítványát.

A Be. 373. § (1) bekezdésben részletesen felsorolt, abszolút hatályon kívül helyezési ok egyike sem állapítható meg.

Egyéb olyan, a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértés sem történt, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a cselekmény minősítésére, illetve a joghátrány alkalmazására, ezért a Be. 375. § (1) bekezdés szerinti, relatív eljárási szabálysértés sem vezethetett az ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

Az ítélet részbeni megalapozatlansága ugyan megállapítható, de ez az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, így a Be. 376. § (1) bekezdés alapján történő hatályon kívül helyezés sem indokolt.

Fentiek alapján az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel.

A bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett. Ennek során a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében minden olyan tanút megidézt, akik kihallgatásának eredményeként az ügy eldöntése körében releváns adatok beszerzése volt várható. Ellenőrizte a cselekmény elkövetését tagadó terhelti védekezést, kihallgatta a szakértőt, az okirati bizonyítékokat felolvasással tárgyalás anyagává tette és közvetlenül megvizsgálta a lefoglalt bűnjeleket, különös tekintettel az elkövetés eszközére.

Az elsőfokú bíróságnak a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása alapvetően helytálló.

Az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján viszont kisebb részben megalapozatlan, mert a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatok és a tényállás hiányos. Ennek részbeni oka, hogy időközben - az elsőfokú ítélet kihirdetését követően - a vádlottat a B. Bíróság jogerősen elítélte. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

Az ítélet 3. oldalán a vádlott ellen jelenleg folyamatban lévő büntetőeljárások közül az 1. pontban szereplő eljárás befejeződött. A B. Bíróság a 2012. július 10. napján kelt és aznap jogerőre emelkedett ítéletével 2008. március 3. napján elkövetett garázdaság büntette miatt 10 hónap fogházbüntetésre ítélet, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Az ítélet 3. oldal 4. pontbani eljárásban időközben a főügyészség 2012. szeptember 10. napján vádat emelt életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt.

A vádlott ellen az ítélet 3. oldalán 2-3-4. pontok alatt - az erkölcsi bizonyítvány adatainak megfelelően, irathűen - feltüntetett eljárásokon kívül még egy eljárás van folyamatban. A B. Rendőr-kapitányságon 2009. január 08. és 2010. november 09. között elkövetett személyi szabadság megsértése büntette és más bűncselekmények miatt, mely ügyet a nyomozó hatóság 2012. február 23. napján vádemelésre adott át az ügyészségnek.

A történeti tényállásba az ítélet 4. oldal második bekezdésben a kés leírása körében az alábbi kiegészítéseket illeszti: a kés félkörív alakú, az ujjaknak négy kiképzett markolattal, összecsukható, kúp alakú hegygel rendelkező.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pontban írt kötelezettségének eleget téve, részletesen és az iratok tartalmának megfelelően számba vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, melyeket a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelt is. Ennek körében részletesen számot adott arról a meggyőződéséről, hogy miért adott hitelt a sértett és a tanúk vallomásának, illetve a vádlott védekezését milyen indokkal vetette el. A tanúk vallomásainak értékeléséről az elsőfokú bíróság részletes, meggyőző indokolást adott, mely a perrendi szabályoknak és az ésszerűség követelményének megfelelő, a köznap gondolkodással ellentétes megállapítást nélkülözi.

A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett, a tényállásban leírt tények nagyrészt összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal, az csak kis mértékben szorult az iratok tartalma alapján kiegészítésre.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, törvényesen alapította - a vádlott tagadásból álló védekezésével szemben - a tanúk vallomására.

A vádlott valamennyi kihallgatásakor, a nyomozási bíró előtti nyilatkozatában (nyomozati iratok 270. oldal), a gyanúsított ki hallgatásakor (nyomozati iratok 355-359. és 363-367. oldal), valamint a bírósági tárgyaláson (elsőfokú iratok 17. számú jegyzőkönyv, 25. számú jegyzőkönyv 2-5. oldal és 27. számú jegyzőkönyv 6. oldal) másképpen adta elő a történeteket. Vallomását lényeges tények tekintetében minden alkalommal módosította, különösen a tekintetben, hogy a sértettel egymáshoz viszonyítva hogyan helyezkedtek el, 1. számú tanú milyen mozgást tanúsított, elestek-e, a kés a levegőben vagy a földön fekvő sértette meg.

A bizonyítási eljárás során kihallgatott 1. számú tanú vallomását, miszerint a vádlott megszúrta őt, alátámasztotta 2. és 3. számú tanúk nyilatkozata, akik vele egyezően számoltak be arról, hogy látták, amint a vádlott hadonászott a késsel, majd megszúrta a sértettet.

A sértettel egybehangzóan állította 4. számú tanú és 2. számú tanú, hogy az 1. számú tanú ki akarta rúgni a vádlott kezéből a kést, azonban azt kizárták, hogy a sértett a vádlott hátra vagy vállára ugrott volna.

A vádlott kijelentését, miszerint „megszúrlak egy kicsikét” a sértetten kívül a 4. számú tanú is hallotta. Az esemény után az 1. számú tanú „megszúrtál, te köcsög” felkiáltásáról a 4., 2. és 5. számú tanú is beszámolt.

Az 1. számú tanú, sértett vallomását több tény tekintetében is megerősítették az érdektelen tanúk vallomásai, akik szavahihetőségével szemben kétely nem merült fel. A sértetti előadást alátámasztotta a szakértői vélemény is, míg a sérülés vádlotti előadás szerinti keletkezését kategorikusan kizárta.

A fenti bizonyítékok olyan zárt logikai láncot képeznek, mely alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a vádlott a cselekményt a tényállásban írt módon elkövette, bűnössége kétséget kizáró módon bizonyított.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogszabálynak.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettét az emberölés büntettének kísérletétől az határolja el, hogy az elkövetőt a testi sérülés okozásának, vagy a sértett megölésének - akár egyenes, akár eshetőleges - szándéka vezette-e.

Az ítélet 13. oldalán a jogi indokolás körében az elsőfokú bíróság helyes érveléssel mutatott rá, hogy az elkövetés eszközéből nem lehet az ölési szándékra következtetni. Az irányadó tényállásban megállapított tényekből, így az elkövetés módjából, a sérülés helyéből, jellegéből és az elkövető kijelentéséből nem lehet olyan következtetést levonni, hogy a vádlott akár eshetőleges szándékkal meg akarta ölni a sértettet.

A másodfokú bíróság osztotta azt az álláspontot, miszerint a vádlott testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal bántalmazta az 1. számú tanú sértettet. Az elkövetés időpontjában tudata átfogta a súlyosabb, akár életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét, ebbe belenyugodva cselekedett. Erre tekintettel a védőnek a perbeszédben a minősítés megváltoztatására - a cselekmény gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségeként történő értékelésére - irányuló indítványa nem vezethetett eredményre.

Az életveszélyt okozó testi sértés eredmény-bűncselekmény, megállapításához a testi sértés és az életveszély közötti okozati összefüggés fennállása szükséges. Jelen esetben bizonyítást nyert, hogy a vádlott azon magatartása - miszerint kis-közepes erővel hátba szúrta a sértettet - indította el azt az okfolyamatot, melynek következtében a mellüreg megnyitásával csekély térfogatú mellüri levegőgyülem keletkezett és az életveszélyes állapot kialakult.

Helytálló a cselekmény befejezett elkövetési alakzatának megállapítása is, ez megfelel a töretlen bírói gyakorlatnak is, melyet a BH 1990/363 és a BH 1984/478 számú eseti döntések is tükröznek.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket nagyrészt helyesen ismerte fel.

A másodfokú bíróság a Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/2. pontja értelmében a büntetőeljárások hatálya alatti elkövetést további súlyosító körülményként értékeli.

Jelen ügyben a vádlott a P. Bíróságon és a B. Bíróságon jogerősen befejezett, illetve az ítélet 3. oldalán 2-3-4. szám alatt részletezett, folyamatban lévő büntetőeljárások hatálya alatt követte el az újabb bűncselekményt.

Mind az öt eljárás esetében megállapítható, hogy a tárgyakat képező bűncselekmények elkövetési ideje 2011. június 19. napja előtti, illetve a megalapozott gyanú közlésére is ezen időpont előtt került sor, ebből következően a terhelt bizonyosan tudatában volt az ellene folyó eljárások tényének.

A vádlott az ellene, hasonló illetve ugyanolyan bűncselekmények miatt folyamatban levő több büntető eljárás hatálya alatt, erről tudva követett el újabb bűncselekményt, ebből személyének fokozott társadalomra veszélyességére lehet következtetni.

A büntető eljárás hatálya alatti elkövetés súlyosító körülményként történő értékelését nem zárja ki, hogy az eljárások egy része jogerősen nem fejeződött be. A másodfokú bíróság osztotta az FBK 1994/32. számú eseti döntésben megfogalmazott alábbi álláspontot: „... az ártatlanság véelme, mint büntető eljárási alapelv és a büntető eljárás hatálya alatti újabb bűnelkövetés, mint lehetséges súlyosbító körülmény közé nem tehető egyenlőségjel. Másst jelent az ártatlanság véelme, mint büntetőeljárási alapelv és másst a fokozott bűnözési elszántság, amely abban nyilvánul meg, hogy a terhelt annak ellenére követ el újabb bűncselekményt, hogy vele szemben más ügyben (ügyekben) már büntető eljárás folyik, függetlenül attól, hogy a többi ügy elítéléssel, felmentéssel, vagy megszüntetéssel végződik-e. Az ártatlanság véelme mint alapelv, nincs ellentétben azzal az elvárhatósággal, hogy a terhelt legalább addig ne kövessen el újabb bűncselekményt, amíg ellene büntető eljárás van folyamatban. Ez az elvárhatóság még akkor sem sérti az ártatlanság véelmét, ha az eljárások nem eredményeznek elmarasztalást, mivel ez esetben az elkövető személyében megnyilvánuló nagyfokú társadalomra veszélyesség, a bűnözési elszántság a meghatározó.”

A törvényalkotó a különös részben meghatározott büntetési tételkeret meghatározásával - a társadalmi értékrendet is közvetítve - az elkövetett magatartást a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmények között helyezte el. A bíróság feladata az ítélezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és alanyi társadalomra veszélyességére is.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott mértékű büntetés - különösen a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel - nem alkalmas a Btk. 37. §-ban meghatározott büntetési célok, elsődlegesen a speciális prevenció elérésére.

A kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményért a törvényszék a Btk. 83. § (2) bekezdésében meghatározott közép mértéket el nem érő, a büntetési tétel alsó határát épphogy meghaladó tartamú büntetést szabott ki. Az ítélet tábla nem osztotta az ítélet 14. oldal hatodik bekezdésben, e körben kifejtett érveit.

A vádlott esetében a súlyosító körülmények nemcsak nagy számmal állapíthatók meg, hanem nyomatékuk is jelentős. Különösen az, hogy a cselekményt megelőző jogerős elítélése is testi épség elleni bűncselekményért történt, illetve az ellene folyamatban levő büntető eljárások is - egy kivétellel - személy elleni erőszakos

bűncselekmények miatt indultak, köztük egy 2011. április 12. napján elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt.

Mindezek jól mutatják gátlástalan, öntörvényű életvezetését, indulatos, robbanékony személyiségét, amelyet a szakértői vizsgálat is megállapított.

A társadalom védelme érdekében a további bűnelkövetés megelőzésének eléréséhez a megállapított szabadságvesztésnél súlyosabb, a középértéket megközelítő tartamú büntetés kiszabása lett volna indokolt. Az ítélet megváltoztatásának a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiánya, ezáltal a Be. 354. § (1) bekezdés szerinti súlyosítási tilalom képezte az akadályát. Ebből következően a vádlott és a védő enyhítésre irányuló fellebbezése minden alapot nélkülöz.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélet tábla - a Be. 361. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Az ítélet rendelkező része a Be. 258. § (2) bekezdés b.) pontban meghatározott - a Be. 117. § (1) bekezdésben felsorolt - személyi adatok közül a vádlott személyazonosító okmányának számát nem tartalmazza, ezt az ítélet tábla a nyomozati iratok 261. oldali okirat alapján feltüntette.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 338. § (1) bekezdés alapján kötelezte a vádlottat.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú bíróság végzése elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

2013. év március hó 19. napján

Dr. Cine Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina sk.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária sk.
bíró

Az elsőfokú bíróság 2012. június 25. napján kelt ítélete a másodfokú bíróság végzésével **2013. év március hó 19. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2013. év március hó 19. napján

Dr. Cziné Ágnes sk.
a tanács elnöke